

mit Forslag dengang, men man foretrak at vælge en anden Vej end den, jeg havde foreslaaet, og det Forslag til Selvpensionering, der passede, inden Lønningslovene kom frem, vilde ikke passe, efterat disse ere blevne vedtagne. Det er altsaa dette, man vel maa huske paa, naar man vil erindre det Standpunkt, jeg har indtaget i disse Sager. Endelig maa jeg endnu med Hensyn til en Bemærkning af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds, som sagde, at han fandt, at vore Pensionslove vare det Gæste, vi havde tilbage af de tabte Hertugdømmer, dog minde det ærede Medlem om, at af vore Pensionslove er den, der finder Anvendelse paa de fleste Tilfælde hos os, Loven af 5te Januar 1851, og den blev saameget vedtagen af en meget god Rigsdag, hvor der ikke var Nogen fra Hertugdømmerne med. Den anden Pensionslov slutter sig i alle vigtigere Punkter saa nøie til Loven af 1851, at det kun er ganske enkelte mindre betydelige Afvigelser, der findes, og af disse er der flere, som jeg endog saa tror maa erkjendes for at være Forbedringer, idetmindste er man her bleven staaende ved at bevare Bestemmelser, der findes i Loven af 1858, fremfor tilsvarende, der findes i den af 1851. Men, som sagt, disse to Love ligne hinanden særdeles meget, og jeg tror ikke, at man kan kaste Skylden paa de tabte Hertugdømmer for den Pensionslov, vi have; den maa vi virkelig selv bære Skylden for, hvis der er nogen Skyld.

J. A. Hansen: Jeg vil oplyse en Ting, som jo ellers ligger klart for. Den ærede Minister sagde, at den Rigsdag, der vedtog Pensionsloven af 1851, var en meget god Rigsdag, men jeg har fundet, at det var en meget daarlig Rigsdag. Deri ligger altsaa en Modsetning. Naar den ærede Minister sagde, at disse to Pensionslove lignede hinanden saa meget, skal jeg gjøre opmærksom paa, at der har man altsaa et Sammenligningspunkt. Pensionsloven af 1858 blev vedtaget af det høifalige Rigsraad, og naar det høifalige Rigsraad kunde bruge en Pensionslov, der var vedtaget af Rigsdagen, saa

var det, fordi den var udgaaet væsentlig gjennem de samme Grundaffuelser, som herff. de i det salling Rigsraad. Altsaa, den Rigsdag, der vedtog Pensionsloven af 1851, og Rigsraadet af 1858 harmonerede saa ganske udmærket sammen med Hensyn til Pensionsager.

B. Holm: Jeg kan ikke forstaa Andet, end at den ærede Minister dog gjør andre Grundfætninger gjældende idag, end da han stod som Rigsdagsmand, men jeg har jo tidligere hørt, at det er Gøt at være Rigsdagsmand og et Andet at være Minister. Den ærede Minister siger nu, at Regjeringen har fundet, at Pensionsloven ikke er et af de Punkter, der mest trænge til Reformer; dette forekommer mig at være det Samme som at sige, at den ærede Minister just ikke finder, at der er Anledning til Nedsættelse i Pensionerne. Jeg kan ikke forstaa den ærede Ministers Standpunkt i denne Henseende. Han siger, at nu vilde han ikke have indtaget det Standpunkt med Hensyn til Selvpensionering, som han tidligere indtog, idet Lønningerne ere nedsatte, men jeg vil dog bringe i Erindring, om de lavere Lønninger ere nedsatte, det er kun de høieste Lønninger, der ere noget nedsatte, og dog fremkom den ærede Minister dengang med et Forslag, der fordrede 6 pCt. Afdrag, ligemøget om det var høiere eller lavere Lønnede. Embedsmænd; saavidt jeg erindrer, var det 6 pCt. i det oprindelige Forslag af den ærede Minister. Hvis dette er rigtigt, er det ogsaa rigtigt, at den ærede Minister nu indtager et andet Standpunkt, thi de laveste Lønninger ere snarere forhøiede end nedsatte. Naar den ærede Minister vil bringe os i Erindring, at den daværende Ordfører har givet os en Oversigt over Besparelserne, skal jeg dertil bemærke, at de Allerfleste i Rigsdagen ved at høre denne Oversigt vistnok kom til at tænke paa, at det kun var Ubetydeligt, der var besparet, og tager man Hensyn til de enkelte Lønninger, er der mange, som der er lagt til istedetfor taget fra; de Besparelser, der vandtes, opnaaedes snarere ved at inddrage Embeder, end ved at nedsætte Lønninger for de enkelte Postler. Jeg kan